

JUHA SIHVOLA

Oikeiston kurikulttuurista ja maailmanpolitiikan moraalista

■ Pääkirjoituksessani pohdin, miksi 1960-luvun vapaamieliset vierastivat kokoomusta. Kun sanoin, että oikeisto koettiin ”yhdenmukaistavan ja autoritaarisen kurikulttuurin edustajaksi”, minulla oli tuekseni mainitsematta jäänyt lähde. Artikkelissaan ”Kuusikymmenluvun loppu: aikalaiskuvaus” (teoksessa Holopainen & Holopainen (toim.) *Sielun liikkeitä* 1996) Terho Pursiainen toteaa: ”Minun kapinani oli kapinaa autoritaarista, yhdenmukaistavaa kuri-ideologiaa vastaan” ja sanoo liittymisen SKDL:ään tulleen luontevaksi, kun kaksi kokoomuspoliittikkoa oli tehnyt kantelun *Uusimmasta testamentista*.

Viittaukseni Vietnamiin, Persian shaahiin ja Etelä-Afrikkaan eivät olleet esimerkkejä oikeistolaisesta kurikulttuurista vaan siitä, että myös ulkopoliitikassa syntyi kuilu oikeiston ja muiden välillä. On runsaasti todisteita sille, että juuri mainitsemani maailmantapahtumat ajoivat nuorisoa vasemmistoon.

Kirjoitukseni käsitteli Suomen poliittista aatehistoriaa esittämällä helposti dokumentoitavia tosia väitteitä. Tietoisesti jätin ottamatta kantaa siihen, olivatko arviot oikeiston autoritaarisuudesta paikkansa pitäviä tai Vietnamia, Persiaa ja Etelä-Afrikkaa koskevat kannanotot moraalisesti oikeutettuja. Arvioita oli ja kannanottoja esitettiin.

Seikko Eskolan kirjoitus avaa näkökulman oikeutuskysymyksiin ja esittää perusteltuakin jälkikäteiskritiikkiä. On kiintoisaa, että hyvä tarkoitus riittää Eskolankin mielestä tekemään poliittisesta toiminnasta, esimerkiksi Vietnamin sodasta, moraalisesti oikeutettua. Hyväntahtoiset demokratian lähettiläät aliarvioivat tänä päivänäkin kulttuuritradition ja paikallisen autonomian kaipuun merkitystä maailmanpolitiikkaa moralisoidessaan. Niin oikealla kuin vasemmalta on niitä, jotka liian helposti hyväksyvät oikeaksi uskotun asian ajamisen väkivaltaiset seuraukset. ■